

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סרן אלימלך אבנר ליכטנשטיין ז"ל

בן חנה ויהושע

נולד בירושלים

בתאריך ט"ז באייר תרצ"א, 3/5/1931

התגורר בירושלים

התגייס בפברואר 1948

שרת בחטיבת ירושלים

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך ב' בתמוז תשכ"ח, 28/6/1968

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 16 שורה: 5 קבר: 1

הותיר אחריו אישה ושתי בנות

בן 37 בנפלו

קורות חיים

בן יהושע וחנה. נולד ביום ט"ז באייר תרצ"א (3.5.1931) בירושלים. משפחת אלימלך שכלה שני בנים במלחמת הקוממיות, את אבנר ואת יעקב. כאשר הגיע אלימלך לגיל הלימודים למד בבית הספר היסודי "גאולה" שבעיר ואחרי שסיים את לימודיו היסודיים למד בבית הספר המקצועי "עמל" שם. לאחר מכן למד בטכניון העברי בחיפה והמשיך באינסטיטוט הטכנולוגי של אינדיאנה שבארצות הברית - והיה למהנדס מכונות. השתייך לתנועת "גורדוניה" ול"התנועה המאוחדת". לצה"ל גויס בפברואר 1948 והוא אז בן ט"ז ומחצה, הועסק, כאיש הפלמ"ח, בלוחי השיירות לבירה. בפעולה האחרונה של יעקב אחיו (ר' לעיל) עמד אלימלך, שהיה צעיר ממנו, להשתתף במערכה, אולם יעקב הבכור דרש בתוקף שישלחו אותו תחת אחיו הצעיר. רצוי לציין בזה כי אלימלך נקרא על שם סבו, אלימלך ליכטנשטיין, שנרצח בחברון במאורעות 1929 ושנקבר שם בקבר האחים - ורצה הגורל שאלימלך היה קצין מבצעים בגדוד שהיה מן הראשונים שנכנסו לאחרונה לשחרר את חברון. מאז מלחמת הקוממיות נטרה לה המשפחה שנאה לחברון, אך בבוא העת, במלחמת ששת הימים, עמד אלימלך הצעיר במבחן המוסרי הנעלה כאשר היה נתון בידו גורל

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

חייהם של תושבי העיר בזמן הכיבוש. אהבת האדם וכבודו, ולו יהא זה גם אויב, היו יקרים בעיניו וכל מי שהכיר את אלימלך הצעיר יעיד על מעלותיו הרבות כאדם בעל מעוף וכשרון. אך מעל לכל היתה בו נשמה האוהבת את האדם. יש לראות סמליות רבה שהוא, ודווקא הוא, היה היהודי הראשון שנכנס לחצר מערת המכפלה בחברון וגם לאחר מלחמת ששת הימים נשארה ידידות כנה ונאמנה בין אלימלך לבין מנהיגי העיר, כולל ראש העיר עלי ג'עברי, וגם יחסי כבוד הדדיים - עד ליומו האחרון. כוח מופלא היה לו לרכוש את לב הבריות וזה היה שירות טוב לא רק לעמו ולעצמו אלא אף האציל על כל סובביו גם בתקופת לימודיו, בעבודתו עם הממונים עליו ועל אלה שעליהם היה הוא הממונה, וגם במסגרת שירותו בצה"ל. לא רק בדרך הטבע הוקנתה לו ברכה זו אלא בעקבות חינוכו הלאומי היהודי הקנה לו בית אביו את התכונה הזאת ובעיקר שרותו בשורות הפלמ"ח. רע לכל אדם היה וידו מושטת לעזרה לכל ניצרך מראשוני היחידה היה וממקימיה - כטוראי התחיל והגיע לדרגת סרן שהתנדב לכל תפקיד, וגם למסוכן ביותר. הוא היה נותן הרבה מזמנו הפנוי ליחידתו, למפקדיו ולפקודיו וכן היה משרה מרוחו עליהם. אחרי מלחמת ששת הימים היה יוצא מדי פעם למילואים עד שביום ב' בתמוז תשכ"ח (28.6.1967) מצא את מותו בשעת מילוי תפקידו כאשר חזר מאימוני קבוצת קצינים. הניח אשה ושתי בנות קטנות. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. מפקדו, צבי עופר, שלח מכתב תנחומים לאביו של אלי ב"שלושים" לנפלו - ובין השאר כתב: "הספקתי להכיר את אלי תקופה קצרה שהחלה בימי הכוננות של ערב מלחמת ששת הימים. מיד בפגישתנו הראשונה נקשרה בינינו רעות והבנה. רמז דק הספיק כדי שנבין איש את רעהו. אלי היה קצין המיבצעים של הגדוד וככזה היה יד ימיני בכל הנוגע למשימות שהוטלו על גדודנו. הוא היה בעל מרץ בלתי נדלה, בעל יזמה ומעוף, ולא היתה בו הסבלנות לחכות לפירוטן של הוראות. הוא היה מקדים את כולנו בראיית הנולד ואם אנו טיכסנו עצה לפתרון של בעיות הרי בפיו של אלי מצוי כבר הרעיון לפתרון. התכונה שהרשימה אותי יותר מכל היתה לאהבתו לכל. לבו היה רחב כדי לאהוב את כולם. אבל מעל לכל אהב את מולדתו למענה היה מוכן להקריב את כולו. מכאן נבעה אהבתו הגדולה לצה"ל, לגדוד ולתפקיד אותו מילא. אלי היה ער לכל בעיה שעלתה בגדוד וקנאי לשמו הטוב של הגדוד בכל הקשור בביצוע המשימות הצבאיות - טוהר המידות ונקיון הכפיים. אם קרה שמישהו פגע בשמנו הטוב הרי אלי היה זה שהיה נזעק לקראתו. זוכר אני כיצד התמלא שמחה כאשר עמדנו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בשערי העיר חברון, עיר אבותינו: הנה הגיע הרגע לנקום את נקמת דם אבותינו. . . וכשזו נפלה בידינו התגברה אהבתנו הגדולה לנברא בצלם אלוהים והזהיר את חבריו לנשק לא לגעת באיש חסר הגנה. זאת ועוד: כאשר נודע לאלי שילדה ערביה נפגעה מכדור תועה הסיעה לבית החולים, הביא לה ממתקים ונפרד ממנה בנשיקה. כזה היה אלי! לך אב יקר, אבד הבן השלישי במערכות ישראל. לנו אבד מפקד נערץ ורע. אנו, חבריו לנשק, נמשיך בדרכנו אנו ונשמר על מורשתו של אלי. אנו דבקים באותם עקרונות בהם דגל ונגן על מדינתנו שאותה כה אהב". ולאשתו כתב בו ביום בין שאר הדברים: "יודע אני, תמר שאין מילות נחמה לאבדן בעל ורע טוב, אב מסור ורב כשרון. אך גם לנו כחיילים אין שום נחמה. בנפלו אבד לגדוד אחד מבחירי לוחמיו ומפקדיו. יחסרו לנו אהבתו ודאגתו לאין קץ, דבקותו הלוהטת בתפקידו ובמשימותיו, נאמנותו המופתית ומרצו העילאי, בהם חיזק ידיים רפות ונסך עוז ואומץ בלבבות בימים קשים. אנו, חבריו לנשק, נוצרים את זכרו היוקד בלבנו בדרכנו שלנו, ביום קיום משאלותיו של אלי, בדרך שמירת גבולות המדינה בחיי העם. . . " בספר "נזכור", שבהוצאת האוניברסיטה העברית בירושלים והסתדרות הסטודנטים שבה, בעריכת יהודה האזרחי, הובאו תולדות וקיצור תיאור הקרב האחרון שלו.